

Въ това време наблизо летѣла врана. Тя дочула разговора и казала на дрозда: — Не бой се, приятелю, нека сѣче, да я видимъ! А отгдето ще вземе брадва?

Лисицата подвила опашката си и си отишла, но се закланила да отмъсти на враната. И намислила, какъ да го стори. Присторила се на умрѣла и се прострѣла на земята. Подхвъркнала враната и погледнала, па кацнала на лисичината глава. А хитрата лисица веднага я сграбчила.

Враната ѝ се помолила така:

— Прави съ мене, Лисанке, каквото обичашъ. Само за едно ти се моля: не ме убивай, както убиха дѣда ми. Горкиятъ! Поставиха го на спицитѣ на едно колело и го търкулнаха по стръмнината, та се преби. Много е страшна такава смъртъ!

На лисицата се доискало по сѣщия начинъ да накаже заловената врана. Взела тя едно колело, сложила враната между спицитѣ и го търкулнала.

Въ това време враната се измъкнала отъ другата страна на колелото и подхвъркнала. Така се спасила отъ остритѣ жъби на Лисана.

Измамената Лисана я гледала разгнѣвено и се мъчила да скрои нова хитрина, за да залови умната врана.

ГЕРМАНСКИТЪ ВОЙНИЦИ-ГОСТИ

Тежка война се започна въ Европа. Една следъ друга падатъ държавитѣ, падатъ подъ ударитѣ на храбритѣ германски войници. Тѣ разрушиха оковитѣ на договоритѣ отъ миналата война. Тия договори отнеха на Германия колониитѣ, а на насъ — скѣпитѣ земи въ Добруджа, Поморавия, Македония и Тракия. Въ нѣкои отъ тѣхъ българитѣ и до сега пѣшкатъ подъ чуждо робство, ала, все пакъ, говорятъ на родния си езикъ, пѣятъ български пѣсни.

Враговетѣ на германцитѣ искаха сега да нападнатъ Европа отъ югъ, откъмъ Балканския полуостровъ, за да смажатъ въ тилъ Германия. Тѣ се готвятъ да стоварятъ войски въ Солунъ и по гръцкитѣ острови, за да биятъ германцитѣ.

Ето защо, Германия побърза да се укрепи по-здраво на полуострова. Трѣбваше и да се приближи до гръцкитѣ граници, за да бжде готова и на стража всѣки мигъ за нападение надъ англичанитѣ, ако тѣ рекатъ да стѣпятъ на полуострова.

Нашитѣ бойни другари отъ предишната война помолиха, да имъ позволимъ, да минатъ презъ България, за да пазятъ Бѣломоорието. Ние ги пустнахме, да преминатъ презъ земитѣ ни като гости, които отиватъ да защитатъ и, ако трѣбва, да умратъ, за родината си.

Стотици хиляди пехотинци, камиони, танкове, автомобили, мотори минаватъ денемъ и нощемъ по нашитѣ пѣтища. Стегнати